

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XI. In fun Ambrosii Rhodii, Matheseos Prof. Publ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

Gratias autem, quod in funeribus aliis consuevit fieri, agere, quod hoc perfuncti estis officio, tam non necesse arbitror, ut vos offensum iri metuam, si id instituam. Neque enim dubito plerosque veltrum sic obligatos teneri SENNER TI meritis, ut intelligatis quidem magnam à vobis ipsi deberi gratiam, at quam solvatis dignam satis, ignoretis.

ORATIO XI,
IN FUNERE

AMBROSII RHODII MATHE-
SEOS PROF. PUBL.

DUO summa atque præcipua tempora sunt, RECTOR MAGNIFICE, & cæteri omnium ordinum lectissimi & honoratissimi Viri, quibus universum istud, quod homo in terris degit, absolvitur, nascendi unum, alterum moriendi. Quæ ut contraria invicem sint, alterum tamen ad alterum ducit. Nam ut possimus mori quondam, nascimur: & ut vivamus deinceps semper, mortem obimus. Illud auspiciatur mimum, & nos producit in scenam, ubi alius dominum, alius servum, hominem quisque, ridendo partim, plurimum flendo dolendoque agit; istud tollit siparium, ac claudit fabulam, & ademtâ personâ, quam sustinimus, sibi quemque reddit. Vel præmium ablaturum, vel pœnam, prout in vitâ stetit & egit partes. Neutro carere potest, quem fieri hominem oportuit: & necessariò ultimum incidit, qui primo defunctus. Non quod natura ista hominis ex primâ origine; sed quod hæc quasi natura, postquam à conditoris mandato impius recessit. Cum in naturam abiit, quod culpa mo-
dò &

dò, & prævaricatio erat. Equidem quia AMBROSIIUS RHODIUS Clarif. Vir, id esse ceperat animal, quod appellamus hominem, illud restabat, ut & impleret tandè, quo à divinâ naturâ homo separatur. Quæ sicut principii expers est, ita finem non habet. Neque enim ex solâ mente constabat Noster, quâ maximè definiendum hominem esse statuebat Socrates: nactus & corpus erat; ut conflatum suis partibus, sic resolubile & destruendum in id, unde cepisset. Itaque licet sæpiùs abduceret animum, & ad supera illa divinâq; vocaret subindè, rimatus quicquid arcani cælum tegit, qui solis cursus, quod iter Lunæ, qui sidus utrumque labores maneant; quâ cæteri ignes pulcherrimi vagentur lege, quos supra nos rutilare cernimus, tum ut solentur noctium tenebras, tum ut vicissitudines anni temperent ac regant: his quamvis vacaret assiduè, & ita in cælo potiùs, quàm alibi habitaret, nondum tamen humanitatem transcenderat, cujus legibus totum corpus tenebatur, quarum summa atq; postrema est, mortè pati. Quæ ubi semel bonâ fide injecit manum, averti non potest. Virget, premit, incubat, & ni sequaris, rapit ac trahit. Non hæc Euclidis lineas, non Archimedis vectem, aut & Hipparchi moratur radium: illos autem Samii numeros planè irridet. Nihil tormenta ac machinæ, nil propugnacula aggeresq; adversus eam possunt; subit, penetrat, & quibuscunque artibus ac armis munitus sis, in ipsis præsidiis tuis invadit te, opprimit, sternit. Nolebat vacare militi Syracusanus artifex intentus cogitationibus præclaris, sed morti mox cogebatur vacare: quæ simul & vitam ei, & quicquid formarum, aut jam in pulvere scripserat, aut adhuc figurabam mente, uno ictu delebat. Quem si avertere ingenii vis, & artis divinitas posset, nec in præsentis hîc mihi quicquam

esset negotii, & RHODIO nostro adhuc uteremur. Cui cum persolutum omne sit, quod ejus debebatur manibus, nihil nunc restat, quam ut ad se quisque abeat, & lenem quietem precatus mortuo, Collegæ, Amici, Præceptoris memoriam, quo comitatis genere poterit, prosequatur. Nam lacrimis & ejulationibus indulgere, mulieres magis quam viros decet. Qui detrimenta ac damna quæ passi sunt, non ploratu ac fletu, sed consilio atque prudentiâ levanda censent. Quicquid in RHODIO nostro amavimus mirati quæ sumus, manebit nobiscum & superabit in posterum, nullâ ætate, nullo tempore hauriendum. Duraturum equidem, quamdiu hæc stabit Academia, quam nunquam desituram speramus inter homines, certè vovemus. Tibi verò, ô felicissima sanctissimaque anima, gratulor, quod ex procellis istis & tempestatibus, quæ nos jactant atque concutiunt pessimè eluctatus æternæ tranquillitatis portum tenes, & cælo nunc frueris penitus, quod omne antè eruditissimæ mentis sagacitate emensus es. Hic te oblectas divinis spectaculis & intueris coram, quæ ex longinquo ægrè contemplamur. Quicquid errarunt alii aut hallucinati sunt, dum vel quiescere cæli orbis, vel rotari terram putarent, sine negotio deprehendis. Quæ maculæ Solis aut lunæ offuscent specula, quæ illum candentem orbem stellæ faciant, & si quid gentium in illis siderum orbibus agat, quas pauci hæcenus, præter Lucianum, viderunt: qui cum docere vellet quâ ratione vera scribenda esset Historia, has scilicet fabulas commentus est. Salve amica amataque nobis anima atque æternum vale, & nos, quo quemque ordine suum, fatum oppresserit, omnes expecta. Sed antequam finem dicendi faciam, Vobis RECTOR MAGNIFICE, & cæteri omnium ordinum

num

num lectissimi Viri, tum afflictissimæ viduæ, tum fratris
mœstissimi nomine, singulares ago & habeo gratias,
quòd has exequias tam promptè atque prolixè executi
estis. Contendent illi assiduè dabuntq;, operam, ut hanc
humanitatem vestram singularem, hoc plenum gratis-
simæ pietatis officium, dignis modis semper compen-
sent.

ORATIO DUODECIMA.

IN FVNERE

M. VALENTINI PREIBISII,
Dn. Joh. Georg. ab Arnimb. &c. Seren.
Elect. Sax. copiarum Præfecti genera-
lis, Concionatoris,

*Rektor Magnifice, Perquam Reverendi, Amplissimi,
Clarissimi ac Prudentissimi Viri &c.*

TRiste sanè ac illætabile, sed justum tamen atque so-
lenne, pro summâ illâ ac incredibile vestrà bene-
volentiam in optimos quosq; ac studio, officium, M. Va-
lentino PREIBISIO, Reverendo ac Præstantissimo
viro, persolvistis. Ecquid enim magis par erat fi-
eri, quàm ut oprimo, & de Ecclesiâ Christi, non mo-
dò doctrinâ ac voce, sed & exemplo constanti, egregiè
merito, exequialis iste honor quàm cumulatisimè ex-
hiberetur? Quamvis facilè concedam, id, sine doloris
morsu, & quadam animi tristitiâ, fieri vix potuisse. Cùm
ob alias causas, quas commemorare hoc loco necesse nō
est; tum maximè, quod vos misericordia haud vulgaris
liberorum tangeret, quos septem ipsos parvos plerosq;

X 2

& non